Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 078 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. RAHOU**
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2012 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). In augustus 2012 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

1.2. Op 10 september 2012, 1 maart 2013, 1 april 2013 en 4 oktober 2013 neemt de verwerende partij telkens ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 14 maart 2016 wordt verzoeker gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

1.4. Op 19 juni 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politiezone Antwerpen.

1.5. Op 20 juni 2025 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RVV - 343.900.

Op dezelfde dag wordt aan verzoeker ook een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13*sexies*) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 19/06/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:
[…]

In voorkomend geval, ALIAS: B., Y. °[…]/00/1987 alias Z., M. °[…]/05/1985 wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20/06/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 20/06/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bezit verdovende middelen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 74/11 en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 EVRM.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:
"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Eerste onderdeel,

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een eerder bevel niet heeft nageleefd of wanneer er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend is geworden.

De bestreden beslissing verwijst naar de feiten inzake drugsbezit dd. 20.06.2025 ter staving van de opgelegde termijn van 3 jaar. Er worden geen details noch nuancering vermeld.

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 1 jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

- *Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden*

De motivering draait immers om 1 feit inzake bezit van drugs op 20.06.2025 waaraan geen enkele context wordt gegeven.

Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit 1 feit zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene zoals hij vandaag is.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

-geen proportionaliteitsafweging

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als motief de feiten inzake drugbezit dd. 20.06.2025 zonder enige nuance noch verduidelijking aan te brengen.
Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; verzoeker tracht zijn leven te beteren… .

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie….

- *een inreisverbod met een duurtijd van 3 jaar.*

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit twee jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 3 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar 1 feit inzake drugsbezit. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van drie jaar; Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 3 jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van 1 feit inzake drugsbezit, waaraan geen enkele nuancering gegeven wordt, niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Dit nu er ook geen verduidelijking gegeven wordt in de bestreden beslissing. Dit is geen ernstige motivering.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert onvoldoende over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde', afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat uit gedateerde feiten, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden 1 feit inzake drugsbezit aangehaald zonder enige verduidelijking.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt.

Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

Eerste onderdeel

In casu

Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op 1 feit inzake drugsbezit zonder dit feit te verduidelijken.

Het feit wordt in de bestreden beslissing niet besproken noch genuanceerd.

Verzoeker wenst dan ook de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde. Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten zonder enige nuance en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog

dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet superieur worden gesteld.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een een inreisverbod met een duurtijd van 3 jaar op te leggen.

Het middel is gegrond.

Gelet op de aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 62, § 2 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, en van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel voert dezelfde bepalingen aan, met uitzondering van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet.

Aangezien beide middelen in essentie dezelfde grieven aanvoeren tegen de motivering van de duur van het bestreden inreisverbod, worden zij samen onderzocht.

2.2.2. De motiveringsplicht bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals 62, § 2, van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn en duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat zij draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod voor een bepaalde termijn van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een levenslang inreisverbod, indien de onderdaan van een derde land een van de in de gemeenschappelijke gegevensbank T.E.R. geregistreerde gevalideerde entiteiten is, zoals bedoeld in de wet van 29 maart 2024 tot oprichting van de gemeenschappelijke gegevensbank "Terrorisme, Extremisme, Radicaliseringsproces" ("T.E.R.") en tot wijziging van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, de wet van 30 juli 2018 tot oprichting van lokale integrale veiligheidscellen inzake radicalisme, extremisme en terrorisme en de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt."

De bestreden beslissing vermeldt als rechtsgrond artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, en kruist daarbij het geval onder 1° aan, namelijk dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Hiermee wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2025, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. Verzoeker betwist deze rechtsgrond niet. Hij betwist evenmin dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

2.2.3. Verzoeker betoogt in het eerste onderdeel van het eerste middel dat de bestreden beslissing zich beperkt tot de vermelding van één feit van drugsbezit op 20 juni 2025, zonder enige context of nuancering, en dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij voert aan dat een termijn van 1 jaar had kunnen volstaan en dat geen enkel specifiek en redelijk motief wordt gegeven waarom die termijn met twee jaar wordt overschreden. Hij meent dat sprake is van een mechanische en automatische toepassing van de maximumtermijn.

2.2.4. Het bestreden inreisverbod verwijst wat de termijn betreft naar het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Antwerpen op 20 juni 2025, waaruit blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op het bezit van verdovende middelen. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, en dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

De verwijzing naar het politieverslag is een concreet en geïndividualiseerd gegeven dat betrekking heeft op verzoeker zelf en dat door hem niet wordt betwist. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de duur van het inreisverbod werd bepaald zonder enige beoordeling van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker. De Raad merkt verder op dat de duur van het inreisverbod zich situeert binnen de algemene grenzen voor een inreisverbod bepaald in artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt met zijn betoog niet duidelijk met welke individuele omstandigheden *in concreto* werd nagelaten rekening te houden.

2.2.5. Verzoeker betoogt in het tweede onderdeel van het eerste middel, en herneemt in het tweede middel, dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert over het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde. Hij verwijst hiervoor naar de rechtspraak van het Hof van Justitie volgens welk het begrip openbare orde veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, en dat moet worden vastgesteld dat de betrokkene een neiging vertoont om zijn gedrag in de toekomst voort te zetten.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat te dezen de rechtsgrond van de bestreden beslissing vormt, stelt als voorwaarde dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, dan wel dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Deze bepaling vereist niet dat de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Enkel het vierde lid van dezelfde paragraaf, dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar toelaat, stelt die voorwaarde. Het is voor dat laatste geval dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 (B.67.3) heeft geoordeeld dat alleen een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid, die specifiek moet worden gemotiveerd door te steunen op een risicoanalyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal betekenen, een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan verantwoorden.

Het bestreden inreisverbod bedraagt drie jaar. Het is niet gesteund op het vierde lid van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet. De vereiste van een op de toekomst gerichte risicoanalyse is er niet op van toepassing. De rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoeker verwijst, betreft de invulling van het begrip openbare orde als beperking van het recht van vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, toont niet aan in welk opzicht de situaties die aan de door hem aangehaalde arresten ten grondslag lagen, vergelijkbaar zijn met de zijne, noch waarom die rechtspraak van toepassing zou zijn op een inreisverbod dat is gesteund op artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Waar de bestreden beslissing overweegt dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, betreft dit een element dat in aanmerking is genomen bij de bepaling van de duur binnen de wettelijk toegelaten maximumgrens van drie jaar, en niet een zelfstandige rechtsgrond waarvan de vaststelling aan de door verzoeker aangehaalde voorwaarden zou zijn onderworpen.

2.2.6. Verzoeker verwijst naar artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet en naar de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012.

Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet is opgenomen in Titel II, Hoofdstuk I van de vreemdelingenwet en heeft betrekking op de burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker is Marokkaans onderdaan en toont niet aan dat hij tot deze categorie behoort. Deze bepaling is op hem niet van toepassing. Verder verwijst verzoeker naar een mededeling die tijdens een bijscholing zou zijn gedaan door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit gegeven blijkt niet uit enig stuk van het administratief dossier en kan als dusdanig niet in aanmerking worden genomen bij het wettigheidstoezicht dat de Raad uitoefent.

2.2.7. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Wanneer een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, komt het in de eerste plaats aan verzoeker toe om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan aan te tonen van het privéleven en het gezins- en familieleven waarop hij zich beroept, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing daarop een inbreuk maakt.

De bestreden beslissing overweegt dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet en voert in het verzoekschrift geen enkel concreet element aan omtrent het bestaan van een gezins- of privéleven in België. Hij beperkt zich tot de stelling dat de verwerende partij aan artikel 8 van het EVRM niet meer dan een louter theoretische invulling heeft gegeven. Bij gebrek aan enige concretisering van het beweerde privé- en gezinsleven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in de door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten.

2.3. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
	C. VERHAERT
A.-M. DE WEERDT	